

Dragi gospod Doropoljski!

Pišem Vam nekaj vrstic. Pri nas je jako huda zima. Jaz in moja mama sva zdravi. Miklavž mi je veliko prinesel. Naše božično drevesce je vse v zlatu in srebru. Na njem visijo zlati in srebrni orehi. Svetle krogle in lepe girlande bleste. Pisani sladkorčki bingljajo. Na vrhu drevesca plava bel golobec. Na Sveti večer smo prižgali lučce na drevescu. Mama je igrala na pianinu, jaz in Milka pa sva zapeli pesem „Sveta noč, blažena noč“. Potem sva dobili darilca od Jezuščka. Moja sestrična Milka že hodi v I. razred in se prav pridno uči. Tudi Milkica bi Vam rada pisala, a še ne zna toliko, da bi mogla pisati pisemce. Moja teta mi je pisala, da leži na lepih bohinjskih gorah debel sneg in da so vse rožice skrite pod njim. Rada bi Vam še povedala mnogo, pa moram pisati domačo nalogo. Voščim Vam srečno novo leto in Vas srčno pozdravljam!

Vam vdana

Kristinka Schullerjeva.

Odgovor:

Ljuba Kristinka!

Midva sva si že dobra znanca. Kar vesel sem, ko mi pride pisemce od Tebe. Prav živo si predstavljam, kako je bilo lepo o Božiču pri Tebi. Pa tudi v Bohinju je lepo: vse gorske velikane je odela bela snežena plast, da so videti iz dalje kot dremavi starci. Budi jih iz spanja zlatožarno solnce, ki pleše po njih v milijonih pramenov. Bohinj je lep tudi pozimi!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Za celo morje Save je že preteklo pod Radovljico tja doli na daljni jug, odkar je moje prvo pisemce zagledalo beli dan v Vašem koticu v „Zvončku“. Med tem časom bi Vam imel mnogokaj pisati; ali ker vem,

da bi moje drugo pismo ne moglo priti kmalu na vrsto, ker Vam vedno in vedno dohajajo prvenska pisma novih prijateljčkov in prijateljic Vašega ljubega „Zvončka“, sem s svojim drugim pismom odlašal do danes, ko imamo po prejetju šolskih izpričeval za drugo četrtletje zopet par dni počitnic. Ali tudi danes Vam moram pisati vse bolj ob kratkem, ker Vam vedno tako primanjkuje prostora.

Jaz sem zdaj v enajstem letu svoje starosti in hodim v šolo v II. oddelek IV. razreda. Če bi bil prostor, bi letos hodil že v V. razred. Imam tri sestrice in enega bratca. Ime jim je: Milena, Emilija, Zora in Branko. Bogdan in Olga sta umrla še prav mlada. Jaz sem med njimi najstarejši. Očetu je ime Franc, mami pa Marija in obhaja svoj god 8. grudna. Rada ima, če se jo nekoliko počasti ob taki priliki. Ata pa nič ne mara za take ceremonije in pravi:

Takrat najboljši god je moj,
ko zadovoljen sem s seboj!

Zadnji mamin god smo obhajali na posebno slovesen način. Ata si je izmislil šaljivo in hudomušno godovnico, ki se poje po napevu Prešernove pesmi:

Nevesta, bodi zdrava,
čolnič po morju plava i. t. d.

Besedilo godovnice pa se glasi:

Preljuba naša mama,
za god si kupi sama,
kar srce ti želi!

Če pa zdaj ni denarca,
počakaj še do marca,
da sneg in led skopni!

Potem pa s prazno vrečo
hajd v svet za dobro srečo
po šegi mavharski.

To pesemco je z napevom vred ata naučil nas otroke na skrivnem. Ko je prišel

predvečer maminega godu in je mama šla z malo Zorico iz kuhinje v sobo, smo si v kuhinji poiskali vsak svoje godbeno orodje ter šli s tem pred vrata našega stanovanja. Tam smo se po vojaško lepo vstopili v vrsto in prav glasno zapeli:

Preljuba naša mama,
za god si kupi sama i. t. d.

Ko smo odpeli, smo udarili ob škap in pokrivače, vmes pa so se oglasile orglice, trobentica in zvonček. Ta naša godba je glasno in veselo odmevala po vsi hiši. Mama se je smejala in ni bila nič huda na nas zaradi našega čudnega voščila, ki smo ga ji zapeli. Le rekla je: „Res lepe reči mi voščite!“

Drugi dan zjutraj pa smo mami voščili vsi z daljšimi čestitkami v izbranih besedah, le Branko, ki nosi šele druge hlačiце, je voščil bolj na kratko tako-le:

Sem deček še mlad,
bi voščil ti rad,
voščiti ne znam,
pa rokco podam!

Pisal bi Vam še, kako smo lani in letos tukajšnji šolski otroci igrali na odru pri gospodu Kunstlju; toda ker je moje pismo že zdaj morda nekoliko predolgo, Vam hočem o tem poročati prihodnjič, ako mi boste kmalu odgovorili na moje današnje pismo.

Vas vdano pozdravlja Vaš znanec

Vladko Rojec v Radovljici.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Prav prijetno je poslušati Tvoje pripovedovanje. Res, lepo se imate doma. Videti je, da se ljubite med seboj, zato pa ste veseli in šaljivi brez zamere in povešenih noskov. Kadar utegneš, pa povej, kako ste igrali pri Kunstlju. Tam je velika dvorana, gotovo ste imeli tudi mnogo poslušalcev. Pa očetu povej prav na uho, naj zopet nariše za „Zvonček“ kakšno zastavico v podobah. Pozdрави ga!

*

Predragi gospod Doropoljski!

Jaz hodim v šolo. Ko pridem iz šole, pomagam doma materi. Pri nas je skoro povsod kopno. Trobentice in zvončki že cveto. Jako se veselim Velike noči in pirhov.

S spoštovanjem Vas pozdravlja
Marija.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Trobentice in zvončki! — Ah, kako jih je vesel ves mladi in stari svet! Naznanjajo

nam veselo vstajenje prirode in prihod zelene Velike noči. Te se veselim tudi jaz. Seveda bo Tvoja lepša, ker Ti prinese obilo pirhov. Blagor Ti!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Pri nas v Litiji smo priredili šolski otroci že veliko iger. Meni najbolj ugaja božična bajka „Palčki“. Ta igra je tudi drugim ljudem tako ugajala, da smo jo že štirikrat priredili. Sodelovalo je vselej 34 otrok. Otroci prirajamo sami med sabo igre. Potrebni oder tudi sami napravimo. Pogrešamo pa dobrih iger za otroke. Bodite tako prijazni, pa mi svetujte kako primerno igro. Z veseljem se je bomo naučili in jo priredili.

Iskreno Vas pozdravlja

Vida Andoljškova,
učenka II. razr. v Litiji.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Dobre igre — posebno take za otroke — so jako redke. Danes objavlja „Zvonček“ zopet eno, ki Ti utegne ugajati. Ako da, poprimite se učenja pa jo uprizorite. O priliki, upam, „Zvonček“ zopet priobči kaj lepega in primernega. Igranje na odru in uprizorjanje iger je pač lepo in prijetno, pa tudi poučno in vzgojevalno.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker sem zvedela, da ste, gospod Doropoljski, velik prijatelj mladine, si upam tudi jaz Vam, dragi gospod, par vrstic pisati. Citala sem v „Zvončku“ Vaše ime. Jaz, majhna Milika, Vam zamorem le sporočiti, da sem zdrava in čvrsta deklica, da ljubim svoje starše ter drage prijatelje, posebno pa Vas, gospod Doropoljski. Ako Vas to pismo najde, Vam drugič pišem veliko več. A sedaj prejmite srčne pozdrave od Vaše Vam vdane

Emilije Paitlerjeve,
učiteljeve hčerke pri sv. Miklavžu.

Odgovor:

Ljuba Emilija!

Vesel sem Tvojega poročila: zdrava si in čvrsta! In ker imaš dobro srce, boš gotovo svoje zmožnosti vedno uporabljala tako, da boš delala staršem veselje. Tako jim boš svojo ljubezen izkazovala v dejanju.

*

Ostali odgovori pridejo polagoma na vrsto, ker mi dohaja vedno več pisem, nego imam na razpologo prostora.

